

O kohoutkovi, který neuměl kokrhat

Představte si, děti, že bývaly doby, kdy lidé nevěděli, co je budík. Ani ho nepotřebovali, protože je každé ráno budil kohout. Vy, co žijete ve městě, možná zase nevíte, co je kohout. Ale určitě znáte slepici, toho velkého ptáka, od kterého máme vajíčka. Kohout je slepičí kluk. Slepíčku od kohouta rozeznáte podle hlasu. Když slípka snese vejce, volá: Kokokodák! Kohout vejce nesnáší. Je tu od toho, aby slepicím nebylo smutno a aby za rozbřesku zplna hrdla zakřičel: Kykyry kýýý! Říká se tomu kokrhání. Když první kohout zakokrhá, někde v dálce mu odpoví jiný a potom další, a tak se celý kraj dozví, že končí noc a začíná nový den.

Jednomu vesničanu jménem Karel Pšenička se stalo něco neuvěřitelného. Když jeho staré slepice i kohout dosloužili, koupil deset nových a jednoho mladého kohoutka a postavil jim pěkný kurník, aby měli kde nocovat. Kurník se ta jejich ložnice jmenuje proto, že vědci říkají slepici kur domácí. Proto nenocují ve slepičinci, ale v kurníku. Zeptejte se rodičů, co to je slepičinec, a samy uznáte, že se v tom spát nedá.

Když slípky pana Pšeničky vyrostly, paní Pšeničková radostně hlásila:

„Táto, už máme první vajíčka!“

„Tak to jsme dobře koupili,“ odpověděl manžel. Ale zatímco slepičky poctivě snášely a kdákaly, kohoutek ne a ne kokrhat. Snažil se, to ano, ale správné kokrhání, které by člověka probudilo, to nebylo. Mělo dobrý začátek, ale špatný konec. Místo aby kohoutek na celou ves zatroubil kykyry kýýý, vyšlo mu z hrdla jenom kykyry a dost. To samozřejmě nemohlo nikoho probudit.

Pan Pšenička pracoval jako kočí. Každé ráno o šesté hodině nakrmil a napojil koně a zapřáhl je k vozu. Jenže teď místo krmení a zapřahání spal jako dudek. Lidé na poli marně čekali, kdy přijede pro vyorané brambory.

„Takový to býval svědomitý člověk,“ říkali si. „Co se to s ním děje?“

Když potom opozdilec přijel, omlouval se: „To zavinil můj kohout. Neumí kokrhát. Je to nemehlo.“ A od té doby říkali tomu kohoutkovi Nemehlo.

Když se Nemehlo ani po týdnu nezlepšil, paní Pšeničková řekla: „Nedá se nic dělat, táto, budeme muset sáhnout do úspor a koupit budík. Kohout, který neumí kokrhát, je dobrý akorát do nedělní polívky.“

A tuto krutou větu zaslechla slepička, které šla kolem. Polekala se a hned to vyslepičila ostatním. To bylo nějakého poplašeného kdákání a dohadování:

„Cože? Do nedělní polívky? Našeho milovaného kohoutka?“

Večer se konala v kurníku schůze. Slepice nemají velký mozek a říká se o nich, že jsou hloupé, ale když se spojí deset takových mozečků, vylíhne se nápad jako hrom: Kos! Brzy ráno, jen co vyjde slunce, požádáme kosa, vynikajícího zpěváka, aby naučil našeho Nemehla kokrhát.

A příštího jitra dovedly kohoutka pod jabloň, kde velký černý kos, kterému všichni zdejší kosové říkali Caruso, vyhledával žízaly. Několikrát kvokly na pozdrav a pak ho ta nejvýřečnější slepička oslovila:

„Mistře, promiňte, že vás rušíme při lovu. Víme, že jste nejlepší zpěvák v kraji. Mohl byste vzít do učení našeho Nemehla?“

Mistr na kohoutka nevrle pohlédl a pak povídá: „Drůbež neučím.

Učím zpěvné ptactvo. Jestli si myslíte, že to je zpěv, co vy předvádíte, tak jste na omylu. Jsou to odporné, primitivní skřeky.“

„Máte pravdu, Mistře,“ řekla nejchytřejší slepička, „ale když se náš Nemehlo ty odporné primitivní skřeky nenaučí, půjde do polívky.“

To zapůsobilo. Mistr se na kohoutka znovu podíval, podrbl se zobákem pod křídlem a svým krásným pěstěným hlasem řekl: „Ukaž, co umíš.“

Nemehlo si odkašlal a pak žalostně zaskřehotal: „Kykyry!“

„A dál?“ vyzval ho Mistr.

„Dál to neumí,“ řekly všechny slepičky naráz.

„Dokdy to potřebuje umět?“

„Do neděle!“ zakvokaly slepičky.

„Do neděle? Vždyť je sobota!“ nevěřil Caruso svému hudebnímu sluchu.

„Jinak skončí v nedělní polívce,“ řekl slepičí sbor.

„Vy jste se pomátly!“ zaúpěl černý mistr zpěvu a poskakoval po trávníku sem a tam. „To vyžaduje nejmíň deset lekcí. Co můžu takové nemehlo do zítřka naučit?“

„Kokrhát, Mistře,“ odpověděly slepice.

Po chvíli se Caruso uklidnil a pokynul slepičí delegaci, aby přistoupila blíž.

„Ale zůstane to mezi námi,“ řekl tichým hlasem. „Nikomu neprozradíte, že Caruso, slavný učitel zpěvu, učil kohouta kokrhát. To bych měl z ostudy kabát,“ zatřepal krovkami svého černého fraku.

„Slibujeme,“ řekly slepičky a nechaly Nemehla s Mistrem o samotě.

„Kdo chce zpívat, musí správně dýchat,“ dal Caruso kohoutkovi první radu. „To platí i pro to vaše odporné vřeštění. Pořádně se nadechni a spust!“

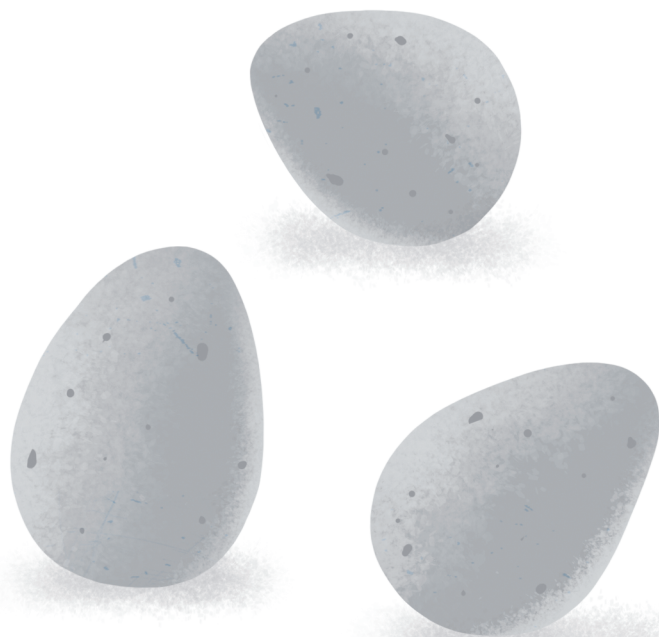
Nemehlo nabral vzduchu, co se do něho vešlo, a zakokrhál:

„Kykyry, pšik!“

„Co to bylo na tom konci? Co to bylo!?“ rozčílil se Mistr.

„Já nevím,“ řekl zkroušeně Nemehlo.

„Pšik!!! Jaképak pšik? Pšikáním nikoho nevzbudíš! Kýýý tam musí zaznít. Kýýý!“

„Kýýý neumím,“ zavzlykal Nemehlo.

„Cože neumíš?“ zpozorněl Mistr.

„Kýýý!“ vyrazil ze sebe kohoutek hlasitěji.

„Ale umíš! Teď jsi to řekl, ty holomku!“ Mistr se zaradoval tak, že zatřepal křídly, což ho vyneslo nad zahradu. Když přistál vedle Nemehla, řekl: „Mám to. Nepůjdeš do nedělní polívky!“

Po těch slovech začal hopsat k chalupě a Nemehlo za ním. Zastavili se až pod oknem, za kterým Pšeničkovi ještě spali.

„Nádech! A dej se do toho!“ zavelel tiše Mistr. Kohoutek nabral vzduch a vyšlo z něho pěkně hlasitě: „Kykyry!“

Hned nato zašeptal Caruso: „Co neumíš?“ A Nemehlo z plných plic odpověděl: „Kýýýý!!!“

„Táto!“ posadila se na posteli paní Pšeničková. „Slyšels to?“

„Co?“ otevřel táta oči.

„Náš Nemehlo kokrhá!“

„Něco se ti zdálo,“ odpověděl pan Pšenička a zase oči zavřel.

A tu se zvenčí ozvalo ještě zvučnější: „Kykyry...“ A po krátkém zaváhání zaznělo to správné kohoutí: „Kýýýý!!!“

„Namouduši! On se to naučil!“ obouval si pan Pšenička pantofle. „A tys ho chtěla dát zítra do polívky. Jenom nevím, proč dělá v tom kokrhání takovou přestávku.“

„Je to začátečník, tatínku,“ usoudila paní Pšeničková. „On se zlepší.“

Pan Pšenička nabral do misky trochu pšenice, vyšel na dvorek a hodil celou hrst kohoutkovi.

„To máš za to, žes mě tak pěkně probudil,“ řekl.

Nemehlo byl šťastný jako blecha a hned chtěl první zrnko sezobnout, ale pak pohlédl na kosa a povídá: „Mistře, vemte si.“

„Děkuji, já jsem na žízaly,“ řekl Caruso svým školeným hlasem.

„Jakmile nějakou vyhrabu, bude vaše,“ slíbil mu Nemehlo.

„Hlavně cvičit, cvičit, cvičit! Aby to šlo beze mě. Nemám na ty vaše skřeky čas ani náladu.“

A protože Nemehlo cvičil, cvičil a cvičil, v neděli ráno už budil celou vesnici sám, bez nápovědy a bez přestávky. Slepíčky každý večer před usnutím vzpomínaly, jak svého kohoutka zachránily, a Pšeničkovi si libovali, že mají tak spolehlivý opeřený budík. A my si z té pohádky vezmeme poučení, že když je u toho vytrvalost a dobří pomocníci, i nemehlo se naučí kokrhat.

